

lühha sõiwad isse õrra sure rõmo piddo ju-
res.

Zoulo se iwa ga sesamma luggu. Root-
si rahwas ka prukisid wannal aial issileiba
joulusks tehha, mis omma lastele sõõtsid.
Marahwa joulso leib se: Kui terwad joulusks
leiba, siis terwad ka ühhe issileiwa; kolm-
kord waiutawad ehk presiga ehk sõga sisse,
ehk ku risti ühhe mõtmega ehk põrsta suga
peâle. Siinna leiba pannakse Zoulo õsekõ
fünal põllemä, ja peawad sedda leiba püh-
had otsa laual. Muist murrendawad jou-
lo, neári ja kolmekunninga enne walget om-
ma loustele, annawad ka sola leiwa jure;
muist pannakse párrast pühbi firsto hoita-
waks, ja kui karja esimene korda tulleb
wålja sata, ehk ka Zürripááw, jaggawad
weistele, mis joulso leivast ülejäänud, ning

Iodawad nenda keik kabjo ja kurja karja
peâlt õrrakeelwad.

Sõnemaal olli wannast se pruuk jäl-
le, et leiko kuu aial ühhe sure leiwa teggi-
wad, koue ehk mürristamisse ábbajum-
mala auuks, ja sedda teise aasta fewiva-
dise külvi aiani hoidsid, ja siis vast keigas-
suguse tembodega omma perrele jággasid.

Monned pannerwad ka Zoulo ja Neári
homimiko presi ehk muu hõbbe asja silma-
wee kappa sisse, ja pessewad selle weega
filmad, ehk pannerwad ka hõbbedat lojuste
fünnakse ja ütlewad seit: et hõbbe walget
pannewad. Zoulo laupááw õhto terwad ka
Ng. ehk Fridiga ristid tua ja lauda uste,
sani forja ja monne muu riista peâle, ja
Neári tombawad ratta sumber, et nüüd